

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 6 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna w W. skierowane przeciwko K. W. o zapłatę kwoty 1.482 złote z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a. wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił Umowę P. Odnawialnej, która została zaakceptowana przez pozwanego oraz wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia,

b. uznaniu, że brak formy pisemnej umowy pożyczki nie mógł doprowadzić do uwzględnienia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności z tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki (umowa zawarta na odległość),

c. wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Umowy P. Odnawialnej, w szczególności ustaleniu, że umowa powinna zostać zawarta w formie pisemnej, podczas gdy zapis umowy jasno precyzuje formę zawarcia umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość,

d. braku odniesienia się do złożonego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 0,01 zł, stanowiącego dowód zaakceptowania przez pozwanego warunków umowy pożyczki oraz regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną,

e. wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności przejścia uprawnień na (...) Sp. z o.o. SKA Sp. J., podczas gdy powód przedstawił (...) Spółki Jawnej oraz Oświadczenie, które to przenieśli wiarygodność na powoda,

f. wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Umowy P. Odnawialnej i ustaleniu, że pozwany w tytule przelewu nie wskazał numeru pożyczki, podczas gdy powyższy zapis jasno mówi, że pożyczkobiorca wpisuje tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do Klienta (strony pozwanej) po utworzeniu Profilu Klienta na S. Internetowej,

g. bezpodstawnym uznaniu, że zgodnie z dokumentem „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl” pożyczkobiorca winien posługiwać się numerem swojej pożyczki w tytule przelewu rejestracyjnego, podczas gdy powyższy dokument wyraźnie wskazuje, że wskazywanie numeru pożyczki jest niezbędne w przypadku spłaty pożyczki;

- naruszenia art. 385¹ k.c., polegające na jego błędnym zastosowaniu i uznaniu, że kwestionowane postanowienie Umowy P. jest niedozwoloną klauzulą umowną, kształtującą prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interes, podczas gdy:

a. stanowi realny koszt powoda w zakresie podejmowanych procedur zmierzających do polubownej spłaty należności,

b. zostało uzgodnione z powodem na co wskazuje dobrowolne i świadome zaakceptowanie warunków Umowy pożyczki,

c. zabezpiecza interes obu stron Umowy pożyczki poprzez niezwłoczne niepostawienie pożyczki w stan wymagalności, jednocześnie umożliwiając pozwanemu spłatę należności w dogodnych terminach,

d. jest ono jasne i zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta, zawiera wszystkie dane niezbędne do wyliczenia wysokości opłaty manipulacyjnej, czasu trwania okresu, w którym powód mógł dokonać spłaty oraz nie jest bardziej skomplikowane, aniżeli powszechnie stosowane w praktyce klauzule, a w konsekwencji nie kształtuje praw i obowiązków pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie narusza interesów pozwanego w sposób rażący, w związku z czym nie może zostać uznane za klauzulę niedozwoloną;

- naruszenia art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której powód zobowiązał się i przekazał pozwanej określoną ilość pieniędzy, a pozwany nie zwrócił przedmiotowej kwoty w określonym terminie;

- naruszenia art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz złożone wraz z pozwem na formularzu urzędowym po uprzednim wezwaniu sądu;

- naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powodowa wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń;

- naruszenia art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość;

- naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw konsumentów poprzez uznanie, że umowa pożyczki zawarta na podstawie powyższego przepisu wymaga formy pisemnej;

- naruszenia 509 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że pozwany nie wykazał przejścia wierzytelności, podczas gdy załączone dokumenty jednoznacznie wskazują zindywidualizowaną wierzytelność, która przeszła na powoda;

- naruszenia 65 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do zbadania dosłownego brzmienia umowy, podczas gdy Sąd powinien badać zgodny zamiar strony i cel umowy, który w niniejszym stanie faktycznym bezsprzecznie dotyczył cesji wierzytelności, na podstawie której powód opiera swoje żądanie.

W konkluzji powód sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

a. kwoty 1200 złotych z tytułu należności głównej, będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki numer (...), wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

b. kwoty 147 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z Umową P. Odnawialnej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od dnia udzielenia pożyczki od dnia wymagalności pożyczki, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

c. kwoty 135 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z Umową Pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

ewentualnie

3. na wypadek uznania przez Sąd, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy wskazać, iż całkowicie chybiony jest zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wykazać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie wówczas gdy będzie dążył jedynie do przeforsowania własnej oceny przeprowadzonych dowodów. Powołane w apelacji wywody mają wyłącznie charakter polemiczny i w żadnej mierze nie konkretyzują, jakim zasadom oceny dowodów Sąd I instancji uchybił. Nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odmienna od oczekiwań skarżącego ocena stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wniosku, iż powodowi przysługuje względem pozwanego wierzytelność w wysokość dochodzonej w pozwie.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że pozwany winien zapłacić powodowi jakąkolwiek należność w związku z zawartą umową pożyczki nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał na powodzie, który z tego twierdzenia wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Skoro powód dochodził spłaty pożyczki to powinien wykazać przesłanki odpowiedzialności pozwanego. Przede wszystkim z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, że pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki nr (...), z której powód wywodzi swoje roszczenie. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, pozwany dokonując przelewu tytułem opłaty rejestracyjnej wskazał numer (...), co nie wskazuje na potwierdzenie rejestracji i zgody na umowę pożyczki nr (...), której zwrotu wartości domaga się w niniejszej sprawie skarżący. Co więcej, rozbieżność zachodzi nie tylko w zakresie numeru umowy, ale także adresu pozwanego. W wydruku z warunkami pożyczki został wpisany adres zamieszkania pozwanego przy ulicy (...) w Ż., natomiast posiadacz konta wskazał adres przy ulicy (...) w Ż.. Powód nie przedstawił także dowodu doręczenia pozwanemu żadnego z dołączonych do pozwu pism monitujących do zapłaty zaległej kwoty pożyczki, w związku z wystawieniem których naliczył opłaty w wysokości wskazanej w Tabeli Opłat.

Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie podważa akcentowana w apelacji okoliczność dokonania przez pozwanego przelewu kwoty 0,01 zł. stanowiącego dowód zaakceptowania warunków umowy pożyczki. Skarżący nie dostrzega bowiem, iż pozwany dokonując przelewu tytułem opłaty rejestracyjnej wskazał inny numer umowy niż umowa, z której powód wywodzi swoje roszczenie. Podobnie należy ocenić załączony do akt dowód przejścia na powoda wierzytelności z tytułu umowy pożyczki. Z przedłożonej przez powoda listy wierzytelności wniesionych wkładem niepieniężnym przez (...) spółki z o.o. w W. wynika jednoznacznie, iż obejmowała ona zobowiązania z pożyczki nr (...), rzecz jednak w tym, że faktu zawarcia tej umowy pożyczki z pozwanym, z przyczyn przedstawionych powyżej skarżący nie wykazał. Przesądza to także o bezzasadności zarzutów naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., art. 505³² § 1 k.p.c., art. 509 § 1 k.c., art. 720 § 1 k.c. oraz art. 60 k.c. i 65 § 2 k.c.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia obowiązującego w dacie wskazanej przez powoda, jako data zawarcia umowy z pozwanym, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2012.1225.j.t.), mylnie nazwanej

przez skarżącego ustawą o ochronie praw konsumentów. Powód naruszenia przepisów tejże ustawy upatruje w uznaniu przez Sąd I instancji, że umowa pożyczki zawarta na jego podstawie wymaga formy pisemnej. Wbrew tak sformułowanemu zarzutowi Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyraził poglądu o obligatoryjnej formie pisemnej umowy pożyczki, a tym bardziej nie zakwestionował z tych powodów ważności bądź skuteczności stosunku prawnego, na podstawie którego powód sformułował żądanie w niniejszej sprawie. Nie podejmując się rozważań co do zgodności z przepisami dyspozytywnymi formy umowy pożyczki nr (...), Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że skarżący nie zdołał wykazać, iż do jej zawarcia z pozwanym w ogóle doszło.

Nawet gdyby przyjąć, iż pozwany zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...) za prawidłową należy uznać konkluzję Sądu Rejonowego, iż jej postanowienia w zakresie obciążenia pożyczkobiorcy kosztami czynności windykacyjnych stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu przepisu art. 385¹ – 385³ k.c. Nałożenie na pożyczkobiorcę obowiązku zapłaty kosztów wezwań do zapłaty w wysokości wielokrotnie przewyższającej ich rzeczywisty koszt stanowi obejście przepisów kodeksu cywilnego o karze umownej. Opłaty te bowiem pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, iż obowiązek pozwanej miał charakter ściśle pieniężny.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.